

Simo Juntunen

Hyvät ystävät,

viimeisen viiden kuukauden aikana olen laulanut noin kaksi kertaa viikossa tuttua jouluvirttä Maa on niin kaunis. Tämän talven ajan toimin suomalaisten pappina Teneriffalla. Siellä oli tapana messun jälkeen siirtyä ulos kirkosta ja siinä avoimen taivaan alla laulaa tuota vanhaa virttä. Tapa lienee yleinen monissa muissakin ulkosuomalaisseurakunnissa.

Ulkoa opittu virsi puhutteli. Kirkon pihalla silmäkulmat kostuivat ja moni pyyhki niitä vaivihkaa veisuun päätyttyä. Virren sävelmä ja sanat saattoivat herättää muistoja, samalla kun koettiin liittymistä sukupolvien ketjuun. Kiitävi aika, vierähtävät vuodet, miespolvet vaipuvat unholaan. Kaukana kotoa tuo virsi saattoi tuoda mieleen rakkaat, joista oltiin erossa joko etäisyyden vuoksi tai kaivattiin niitä, jotka olivat ylittäneet elämän ja kuoleman rajan. Saattoipa virrestä löytää ajatuksen, että vaikka nyt olemme erossa toisistamme, niin kerran vielä kohdataan. Taivasta kohti matka vie.

Erossa ja eristyksissä. Sitä me nyt kaikki jonkin aikaa opettelemme, että kulkutauti ei leviäisi. Tätä seurapuhetta nauhoitan kotikaranteenissa, joka päättyy ylihuomenna. Nyt ei valmistella joulua vaan pääsiäistä. Hiljainen viikko on myös pitkien jäähyväisten ja viimeisen aterian viikko. Mutta kerran eristykset puretaan ja pääsemme yhteen. Samaan ruokapöytään, juhla-aterialle. Sitä ikävöin ja kaipaen. Niin kuin vapautta lähteä ja palata.

Ensi sunnuntai on palmusunnuntai. Raamatun tekstit puhuvat silloin tuoksuista. Maria voitelee Jeesuksen hiukset nardusöljyllä, joka peitti huoneen muut tuoksut. Apostolien ja kirkon tehtäväksi annettiin levittää Kristuksen tuntemisen tuoksua. Kristus myös tuoksuu ja maistuu. Hän ei ole hajuton ja mauton.

Eristyksissä ja verkon välityksellä ei tuoksut oikein leviä. Tai insinöörit eivät ole vielä keksineet, miten niitä levittää virtuaalisesti. Hajuja ja makuja jaetaan vain lähipiirin kanssa. Niiden kanssa, jotka ovat samassa huoneessa. Virren pyyntö ”leivässä saavu siinäkin, jota me syömme arkisin”, saa entistä vahvemman merkityksen.

Pääsiäinen viestii, että erossa oleminen ei ole lopullista vaan väliaikaista kaikki on vain. Emme tiedä kukaan, kuinka kauan mikään ero ja eristys lopulta kestää. Siionin virret ovatkin oikeastaan virsiä kaipauksesta ja ikävästä. Perillä ei olla. Matka on kesken. Virsi antaa kaipaukselleni sanat ja suunnan. Lähellesi ikävöin. Toivo kantaa. Herra olkoon kanssasi.